

се срамувашъ отъ боговетъ и отъ тоя мжжъ, който сега те вижда забогатѣлъ, а прѣди да ни станешъ приятелъ, те е виждалъ да си изкарвашъ прѣхраната съ грабежъ, както и самъ ти признаваше⁶⁷⁾. Но защо се обръщашъ къмъ мене? Азъ вече не съмъ началникъ на войската, ами спартанцитѣ, на които вие прѣдадохте войската да я отведатъ, и то безъ мое съдѣйствие, за да не мога да спечеля тѣхното благоволение, като имъ прѣдамъ сега войската, както го загубихъ чрѣзъ това, дѣто я доведохъ при васъ.“

Това като чулъ одрисецътъ, казалъ: „Азъ поне, Медосаде, потъвамъ въ земята отъ срамъ, като слушамъ това, и ако бихъ знаялъ по-рано, за какво си ме взелъ съ себе си, не бихъ те придружилъ. Сега азъ си отивамъ, защото моятъ царь Медокъ не би ме възхвалилъ, ако бихъ съдѣйствувалъ да се изгонятъ нашитѣ благодѣтели.“ Това като казалъ, яхналъ коня си и си отишълъ, и заедно съ него си отишли и останалитѣ конници, освѣнъ четирма или петима. А Медосадъ скърбѣлъ, че страната се опустошава, та помолилъ Ксенофонта да повика двамата лакедемонци. И той като взелъ годнитѣ за това лица, отишълъ при Хармина и Полиника, и имъ казалъ, че ги зовѣлъ Медосадъ, който щѣлъ да имъ заяви да си замине войската отъ страната, както билъ заявилъ и на самия него. „И тъй — казалъ той — азъ мисля че вие бихте могли да издѣйствувате дѣлжимата на войската плата, ако бихте заявили, че войската ви е молила да ѝ съдѣйствувате да си получи платата отъ Севта било съ негово съгласие, било противъ волята му, и ви е заявила, че щомъ я получи, на друго сърдце щѣла да ви послѣдва, а пъкъ вие сте счели нейното искание за справедливо и сте имъ обѣщали, чакъ тогава да я отведете, когато получи това, което съ право ѝ се пада.“ Лакедемонцитѣ, като чули това, казали, че ще изтъкнатъ тия доводи и други, които по-силно биха въздѣйствували. И веднага тръгнали съ всички годни за това лица. А Харминъ, като дошълъ, казалъ: „Ако имашъ, Медосаде, нѣщо да ни казвашъ, казвай; ако ли не, то ние имаме да ти кажемъ нѣщо.“ Медосадъ твърдѣ смирено отговорилъ: „Азъ, сжщо и Севтъ считаме за справедливо да не ощетявате нашитѣ приятели, защото, ако притѣснявате тѣхъ, то въ сжщность притѣснявате и самитѣ насъ, тъй като тѣ сж подъ наша закрила.“ „Ние — отвър-

⁶⁷⁾ Въ сжщность това казалъ Севтъ, а не Медосадъ.